

הפשפש של שומיש

א. פרמיאק

אלכסיי חומוטוב היה נער נבון וחרוץ. לכן אהבו אותו מאוד במשפחה. במיוחד סבא אהב את אליושה. הוא אהב אותו ועזר לו לגדול לאדם טוב

אם אליושה מבקש ללמד אותו לבנות מלכודות לסמורים – בבקשה. האם לסבא

קשה להסביר איך בונים מלכודת?

לנסר בול עץ – בקשה. סבא מחזיק בידית אחת של המסור, אליושה בשנייה. יתעייף הנער, אבל ילמד. וכך עם כל דבר. הנער רוצה לצבוע עמודי המרפסת, לגדל מלפפונים באדניות על החלון, סבא אף פעם לא יסרב לעזור.

"איזה בעלי-בתים
אלה! לא יכולים לחבר
את הציר! אף אחד לא
דואג לפשפש. זה
פשפש של שומיש. נכון
סבא?"

"אתה צודק, אליושה,
בעלי בית לא שמים
לב" סבא המשיך
בשיחה "ראה, גם אין
סגר, וגם את הצירים
היה צריך למרוח

בשומן כי החלודה עוד מעט תפיל את כל
הפשפש על האדמה."

"נכון, הוא ייפול" הסכים אליושה "גם כך הוא
בקושי מחזיק. זה רע, סבא, להיות פשפש של
שומיש."

וכך חי אליושה. הוא שימח את כולם
במשפחתו הגדולה וגם בעצמו שמח, הרגיש
שהוא אדם מועיל.

טוב לחיות בעולם כשיש לך מטרות, כשידיך
זריזות. גם ביום מעונן בהיר ואור על הנשמה.
וכך יום אחד קרה לאליושה ונתן לו לחשוב
היטב.

הכל התחיל בכך שהוא הלך עם סבא לצוד
תרנגולי-בר. והדרך ליער הובילה ליד משתלה
שבה גדלו עצים צעירים. המשתלה הייתה
מגודרת היטב כדי שהעדרים לא יחדרו אליה
ולא ידרסו שתילים וכדי שארנבות לא יכרסמו
קליפות של עצי התפוח והאגס הצעירים.

סבא ואליושה התקרבו לגדר המשתלה ורואים
שהפשפש פתוח. הפשפש מתנדנד ברוח וציר
אחד שלו קרוע.

אומר אליושה לסבא:

"יותר גרוע מאשר לשלנו" צחק סבא "הנה הפשפש שלנו – צבוע בכחול, מנעולים מסודרים, צירים מרוחים בשומן הנוטריות ומצלצלים "דין-דין כמו מוזיקה. שלנו זה שלנו.. " הסתכל סבא בערמומיות על הנכד, והם הלכו הלאה.

הרבה זמן הלכו ביער. תפסו שלושה תרנגולי בר ושתי חגלות. טיילו בסבכי יער ומעינות, עד שרגליהם כאבו. רצו לנוח, אך ביער לא היה מקום לשבת.

"נצא לקרחת יער. שם עומד ספסל" אמר סבא.

יצאו לקרחת יער. אליושה רואה – עומד ספסל, חפור לתוך האדמה. השחיר עם הזמן, המושב מכוסה באזוב. אליושה שמח, התיישב על הספסל כמו על שטיח, הושיט את הרגליים לפניו. מצוין!

ישב אליושה זמן מה, נח ושאל:

"של מי הספסל הזה, סבא?"

"של אף אחד" ענה סבא "כללי."

"אבל מישהו עשה אותה. חפר לתוך האדמה?"

"מאין לי לדעת? אולי יערן זקן כלשהו, ואולי נער כמוך. איש לא מכיר אותו וכולם אומרים לו תודה. רק חבל שהספסל הזה עוד מאט יתפרק. הרגליים שלו נרקבו. גם המושב שחור כזה. לא כמו הספסל אצלנו ליד השער, עשוי בקפידה וצבוע."

אליושה הקשיב לדבריו של סבא. כל הדרך חזרה שתק וחשב, ובבית, ליד השולחן גם כן שתק.

"התעייפת בוודאי, בני?" שאל אבא.

"ואולי רבת עם סבא?" שאלה סבתא.

"לא" ענה אליושה "לא התעייפתי ולא רבתי עם סבא."

עבר שבוע, ואולי שבועיים.

"ואתה מכיר את בעל המלאכה הזה, נכד?"
"אני מכיר, סבא, אך הוא לא רוצה שיספרו
עליו"
"למה זה?"
"הוא לא אוהב להתפאר. וגם לא לבדו עשה
את הכל."

שוב יצא סבא עם הנכד לציד. עברו ליד
המשתלה. סבא מביט ולא מאמין לעיניו. הציר
של הפשפש מחובר, הצירים משומנים
והפשפש עצמו צבוע בכחול, זורח, כמו שמיים
בחודש מאי.

"הביט, אליושה" מראה סבא "כנראה נמצאו
קרובי המשפחה של הפשפש.
"יתכן" עונה אליושה והולך הלאה.

הלכו בדרך הישנה ויצאו לרחבת היער. ניגשו
לספסל שעליו נחו בפעם הקודמת, ואת
הספסל קשה להכיר – רגליים חדשות,
המושב צבוע באותו הצבע כמו הפשפש, ועוד
משענת לגב נוספה.

"ראה, ראה" השתומם סבא "נמצא בעל הבית
גם לספסל של אף אחד. אילו רק מצאנו את
בעל המלאכה הזה, צריך היה להשתחוות לו
עמוקות וללחוץ יד."

ואז הביט סבא על אליושה ושאל:

הביט סבא לעיניו של הנכד וכבר ידע מי תיקן את פשפש, מי מרח את הצירים ותיקן מנעול. עיניו של הנכד היו בהירות ומאושרות. "מסתבר, אלכסיי, שמגיע זמן כזה שכל נעשה שלנו ושל עצמנו." אמר סבא.

מאחורי היער התרוממה השמש החורפית, המאוחרת, והיא האירה על עשן מבית חרושת רחוק. אליושה נהנה מהעשן הזהוב. סבא שם לב ואמר שוב:

"בית חרושת הזה, אליושה, שעשן שלו נראה לנו, גם אותו נוכל לקרוא של שומיש. ובכל זאת הוא שלנו, כמו כל כדור הארץ והכל שעליו."